

Postav Chrám

Autor príspevku – pan Peter Magula

Úvod

To, kto ste, nie je podstatné. Ani to, kto som ja. Sme všetci to isté, aj keď sme jedineční. Vidia v nás synov, dcéry, priateľov, nepriateľov, známych či neznámych. Jednoducho všetko alebo nič a kto si čo vyberie, pretože v to uveria alebo ich presvedčíte.

Nie vždy som to mal také jednoduché. Mal som sen, ktorý nikto nechápal a chcel som ho opísať ako najlepšie viem, ale nebol som toho schopný. Teraz už som. Možno si myslíte, že mám šťastie alebo som sa zbláznil. Priznám rád fakt, že som blázon, ak aj vy pripustíte, že ste tiež blázni. Spravím to veľmi rád, aj keď neviem, čo si kto o mne myslí. Je mi to jedno. Ale už mi nie je jedno, čo si myslíte o sebe. Možno sa pýtate, kto som, že vám toto píšem. Nemám deti, ale to neznamená, že sa neviem postarať a som nezrelý. Nemám tituly, ale nie som hlupák. Nemám vzťah, ani nie som ženatý, ale cítim a aj viem, čo je láska. Asi neverím v nič, čo ste doteraz poznali, ale to neznamená, že som neveriaci alebo verím v niečo menej cenné. Môj priateľ mi raz povedal, že by som tu mal zanechať niečo lepšie ako som ja. Deti alebo niečo, čo tu pretrvá. Mal pravdu. Deti nemám, tak vám nechám myšlienku. Nie je to nič nové, ale je to nepochopené. Je to schopnosť byť šťastný. Nie je to pocit. Dostali sme to do daru a mrháme tým. Je to „to“, čo nás odlišuje od všetkého živého na tejto planéte. Je to schopnosť tvoriť, je to umenie. To, čo robíme aj keď nemusíme. Nazvite to ako chcete – Boh, karma, zázrak či sila prírody – všetko je to isté. Nedá sa to naučiť, musíte to nájsť a začať musíte v sebe. Malé deti sú šťastné, kým ich nezačneme „učiť“ ako o to šťastie prísť. Neučíme ich ako zistiť, čím sú. Učíme ich, aby sa rozhodli, kým chcú byť alebo čím my chceme, aby boli. A keď dosť vyrastú, tak to šťastie idú hľadať niekde inde a v niekom inom. V niekom, kto ho tiež hľadá. Akurát sme tými rokmi polepení tými cudzími nálepkami a ideálmi, že už ani nie je vidno, kto je kto. Tak sa vrháme do vzťahov a škriabeme tie nálepky z toho druhého, aby sme to tam našli. Ale šťastie tam nie je a je lásky koniec. Pretože každý sme, kto sme. Nikto nie je robotník, doktor, smetiar, kresťan, moslim... To sú len tie nálepky. Naša podstata je niečo viac, ako len pár názorov, mien a titulov. Je to niečo, čo sa nedá vyjadriť slovami, ani ničím hmotným. Je to podstata nášho bytia, ktorú máme všetci spoločnú. Aj keď sme zdanlivo rozdielni, vďaka „tomu“ sme ľudia. Sme muži a ženy. Nikto z nás neznamená viac, ani menej. Preto sa smejem, aj keď zdanlivo bezdôvodne, lebo toto vidím. My sme dostali schopnosť pochopiť. Miesto toho len reprodukuje a produkuje. Bez pochopenia a vedomého zámeru tomu chýba ľudský duch. To dokážu aj zvieratá a všetko živé. A táto schopnosť chápať sa nachádza v každom z nás, v niekom viac a v niekom menej. V každom období ľudstva boli ľudia, ktorí to posunuli na novú úroveň a niekedy tak radikálne, že ich považovali za bláznov, šialencov, nepochopených géniov a dokonca aj Bohov či Božích synov. Umenie chápať v nich

prerástlo všetky možné a dovtedy známe spôsoby uvažovania. Našli však v sebe silu, aby sa o to šťastie podelili. Ale bolo tak radikálne, že boli ponižovaní, mučení, zosmiešnení a nakoniec zabití tými, pre ktorých to robili. Vedeli najstť to šťastie v sebe a videli ho všade. Videli to vo všetkom živom okolo nás, aj v nás všetkých. V ten moment dávalo všetko zmysel a už tu nebol nikto, kto by to zastavil. Žiadny strach. Žiadna bolesť, ani nič pred tým známe nedokázalo prekonať ten pocit, keď ste to uvideli. Ten pocit vám dal silu bojovať za každého nevinného na tomto svete, dal vám silu trpieť, byť ponižovaný a zosmiešnený celým svetom.

Aj napriek strachu ste mali odvahu pozerat sa celému svetu do očí a íst na smrť. Už ste nepotrebovali veriť, boli ste presvedčený. Vedeli ste, že tá smrť je jediná spravodlivosť, ktorá tu je. A keď budete odchádzať, nič z toho, čo bolo tak dôležité, už nebude mať zmysel. Žiadny výsmech, trápenie ani peniaze, autá alebo všetky tie nepodstatné veci, ktoré ste si nahromadili, alebo na vás nalepil niekto iný počas života, nebudú dôležité. To všetko tu ostane. A s vami odíde len to ĎAKUJEM. To veľké ďakujem za to šťastie, čo som mal a mohol vidieť všade, aj vo vás a prežiť s vami. Aj keď ste o tom nevedeli, lebo ste nechápali, že ho v sebe máte. To šťastie zvané život, zázrak, Boh či osud.

**AŽ RAZ UVIDÍTE TENTO SVET, UŽ SA HO ODMIETNETE VZDAŤ!
RADŠEJ V ŇOM ZOMRIETE AKO BLÁZON, NEŽ ŽIŤ V TOM ICH AKO KRÁĽ!**

Ak chcete vedieť, ako som k tomu prišiel, prečítajte si môj príbeh. Príbeh neobyčajne obyčajného človeka, akým ste aj vy.

“Postav Chrám, zbúraj chrám.”

Narodil som sa do Chrámu, ktorý nemal múry. Bol súčasťou mňa a ja zase jeho. Bol krásny, plný nekonečna, všetkých tvarov a farieb aké si len viete predstaviť. To som ešte nevedel, že ho vidím iba ja. Tak som len mlčal plný úžasu kam som sa to dostal a sledoval, prečo všetci tí ľudia miesto toho, aby v ňom spolu žili a obdivovali ho, stavajú v ňom vlastné. Ich chrámy boli pekné, ale veľa z nich nedosahovalo vysoko a boli robené podľa jasných pravidiel. Stále mi tieto pravidlá vysvetľovali a všemožne sa snažili, aby som sa ich naučil aj ja. Takto vyrušovaný som časom zabúdal ako ten môj pôvodný chrám vyzerá a on sa mi v tej hmle slov a názorov začal strácať. Tiene týchto chrámov zakryli posledné farby a ľudská hmľa z myšlienok, ktorá z nich tiekla, vyplňala nekonečno a v jej opare sa dalo vidieť len pomocou vzorcov. Preto, aby som v nej videl, začal som vzorce sledovať a osvojovať, až v nich môj chrám zmizol. Tak som musel, ako všetci ostatní, začať budovať nový chrám od začiatku. Kým som sám nemohol, moji rodičia vykopali a postavili základy, na ktorých som neskôr mohol začať stavať. Neskôr sa k nim pripojili ostatní členovia rodiny, starí rodičia, sestra, tety, ujovia a všetci, ktorých som poznal alebo len stretol a pomáhali môj chrám budovať. Spočiatku to išlo akoby samo a všetkých to väčšinou bavilo. Tak to vyzeralo, že to bude ľahké. Neskôr prišla škôlka, škola a učitelia, plno nových tvárí, ktoré ten chrám spolu so mnou budovali. Niektorí ani len nevedeli, že to robia. Prišli nové posily, nové priateľstvá a ľudia budovali spletité chodby, ktoré už neboli úplne moje. Tak som

sa začal občas strácať. Roky plynuli a ľudia prichádzali a odchádzali, niektorí od únavy, alebo len tak, bez povšimnutia. Hradby boli vysoké a plné rôznych kameňov, ktoré pomocou pestrostí myšlienok a názorov vytvorili tie najrôznejšie štruktúry ozdobené ornamentami, o ktorých som pred tým nemal tušenie. Palety pocitov vytvárali vnútorné fresky nekonečne pestré a spojené na veky s kameňmi ľudí, ktorí ich priniesli. Stavba tohto chrámu ma uchvátila a chcel som poznať čo najviac možností a spôsobov, ktoré môžem použiť. Chcel som vyskúšať všetky, preto sa chrám stával menej podstatný a viac som skúmal samotné stavenie. Keďže som bol za jeho výstavbu neskôr plne zodpovedný, považoval som to za dôležité. Všetky tie osvedčené metódy ma prestali až tak zaujímať, lebo som vedel, že pomocou nich nič nové nepostavím. Ja som nechcel postaviť to, čo majú všetci. Ale to, čo som mal ja, kým to nezmizlo. Tak som skúšal, čo nebolo osvedčené a bolo dokonca nebezpečné či zakázané. Skúmal som nenávidené, a podľa niektorých nemožné, až kým som nezistil, že väčšina ľudí presne nevie čo pri stavaní robia a často sa mýlia. Po mnohých vlastných omyloch a pádoch, sprevádzané ozvenami smiechu či dokonca vyhrážania, ktoré prenikali do môjho chrámu, som konečne pochopil, že ľudia nevedia, čo im chcem ukázať. Táto ozvena z výsmechu a opovrhovania mi robila pri ďalšej práci veľké problémy a cítil som, že ak mám uspieť, musím sa ozveny zbaviť. Moja myseľ si pamätala, že v starom chráme ozvena nebola. Zatúžila po tom tichu, ktoré ozvenu nepoznalo, aj po farbách a nekonečne, ktorého tvary viac ladili s mojou podstatou. Podstatou, ktorá nebola uväznená v ľudskej hmle plnej vzorcov. Miesto nich dostávala úsmev a radosť bez pocitu viny, či nutnosti oplácania. Zistil som, že len pomocou rozumu nepostavím nič nové. Tak som postavil Sieň ticha a slobody, ktorú som vybudoval v samotnom Srdci chrámu. Tam mali prístup len výnimoční ľudia a ja som tam ukladal tie najväčšie tajomstvá, ktoré boli krehké a ozvena by ich mohla zničiť. Z tohto tajného miesta som začal budovať Vežu poznania, z ktorej som chcel uvidieť a nájsť môj starý chrám, do ktorého som sa narodil. Dúfal som, že v tej nekonečnej výške už ľudská hmla a tiene ich chrámov nebudú prekážať vo výhľade a ja im ho budem konečne môcť ukázať.

Ale všetci, ktorých som poznal, to považovali za nemožné. Väčšina z nich vôbec nevedela a nepoznala o čom hovorím a čo im chcem ukázať. Žili v tieni vlastného chrámu a môj neviditeľný im prišiel smiešny, alebo nepochopiteľný. Nekonečný Chrám slobody pre všetkých, do ktorého som sa narodil, považovali za nemožné postaviť. Tak som na začiatku bol len ja a môj Sen, ktorý sa zrodil v Srdci chrámu.

Tento Sen bol zvláštny, lebo v podivnom svetle vo vnútri chrámu vyzeral väčší ako ja. Odrážali sa v ňom všetky fresky z pocitov a on ich menil na energiu a svetlo, s ktorým svietil vo Veži poznania. Dokonca to občas vyzeralo, akoby bol v chráme už dávno predo mnou, čo vôbec nedávalo zmysel. Rozhodol som sa mu ale dôverovať. Sen tam bol stále so mnou a myslím, že zopár krát aj bezo mňa, keď ozvena bola neznesiteľná, ale jemu vôbec nevadila. Nebál sa miešať a kombinovať materiály, ktoré nikto iný spájať ani používať nechcel. Skúšal tie najrôznejšie myšlienky, ktoré som zozbieral a miešal ich často so spomienkami zapadnutými prachom z najrôznejších zákutí chrámu. Tieto spomienky boli často zvláštny a menili odlesky s odstupom času. Akoby zreli v kútoch zabudnutia a čakali na správny moment, keď ich Sen vytiahne.

Niektoré z nich však v samotnom Srdci chrámu spôsobovali trhliny a ozvena v nich bolela akosi viac. No Sen ich považoval za obzvlášť dôležité, aj keď ostatní do nich často kopali alebo len bez povšimnutia okolo nich prešli. Do hmoty a tehál sme spoločne vkladali všemožné myšlienky filozofov či bláznov, ktoré nikto nechcel. Niektoré z nich ešte stále po stáročiach páchli neporozumením či závišťou, miesto hrdze z nich padal strach, ktorého bolo ťažké sa zbaviť. Sen však používal nielen odvahu, ale aj zvedavosť a s jeho pomocou sme sa strachu síce nezbavili, ale zabudovali do stien a ostal navždy súčasťou Veže. Všetky tie zabudnuté myšlienky od žobrákov, pomätencov a voľnomyšlienkarov držali rovnako dobre, ako tie jagavé od vedcov, vodcov alebo duchovných majstrov, len ich bolo treba otáčať inak, mnohokrát naopak ako ich kládli ostatní. Pomocou nepoužiteľného, zdanlivo nepotrebného, som za podpory Sna vytvoril materiál, ktorý som poznal iba ja. Bol unikátny a iba môj, lebo obsahoval moje spomienky a jedinečnú alchýmiu mojej podstaty. Vďaka tomu Veža začala stúpať do výšky a ja som si v jej vnútri pomocou vlastných myšlienok budoval točité schodisko, aby som mohol ďalej stúpať hore a nasledovať môj Sen. Schody z mojich myšlienok boli užitočné a v rôznych výškach, kde ľudskú hmlu nebolo tak cítiť. Vždy som sa učil novým veciam a zbavoval sa starých chýb z minulosti. V tej výške bolo akosi lepšie vidieť a už som rozoznával duchovno od viery, múdrosť od vedy. Nepotreboval som odraz svetla dôkazov a ani slepú vieru, aby som mohol vidieť nielen očami a rozumom, ale aj srdcom, hlboko ukrytým pod Vežou. Ale každý krok na schod v tej výške vydával hlas myšlienky. Tá po vzore točitých schodov vytvárala vnútorný hlas, ktorý ako bludný kruh klesal a stúpал po Veži. Občas mi pripomínal ozvenu, ale na rozdiel od nej vytváral z kruhu myšlienok závoj, ktorý mi bránil vidieť rozumom a veľakrát nedal spať. Našťastie, do Srdca sa nikdy nedostal.

Ale raz, keď som už bol stavaním unavený a vnútorný hlas myšlienok mi nedal spať, nasledoval som Sen a kráčal za ním hore schodiskom myšlienok. So závojom cez oči až do výšok, pomocou Srdca z hĺbky Veže, sledoval som jeho stopy a vôbec si neuvedomoval ako vysoko som. Keď som už nevidel a nepočul vôbec nič, uvedomil som si, že to nie je tma, v ktorej blúdím, ale svetlo. Ja už nie som vo Veži, ale predsa lietam vo výškach. Tento zážitok bol pre mňa nový, ale zbavil ma hlasu aj ozveny. Tak som sa nebál a pri pohľade dole som uvidel vlastný chrám. V tomto novom, nepoznanom svetle, zvonku bol úplne iný ako vo vnútri. Aj z tej výšky bolo vidieť, že ani zďaleka neodráža to, čo o ňom viem ja. Vyzeral úplne obyčajne ako všetky ostatné, so skrytým Srdcom a Snom, väčším ako on sám, ktorý nikto nevidel. Nebol tam nikto, kto by obdivoval jeho pestré fresky z pocitov a nikto, kto by videl jazvy v Srdci ukryté pred ozvenou, či ocenil Vežu plnú schodov a hlas, ktorý v nej tak straší. Tá ľudská hmla, ktorej som bol sám súčasťou a tiene chrámov, ktoré neboli horšie od môjho, spôsobili to, že odvrátil som zrak hore do nekonečna. Tam hore, na ten pohľad akoby slnko celý môj život čakalo a ja som zistil, že aj keď stojím na zemi v chráme, už nepočujem ozvenu, ani vnútorný hlas. Tá tma plná otáznikov sa zmenila na odpovede, ktorých svetlo prežiarilo ľudskú hmlu a zbavilo ma vlastného tieňa. Toho svetla z toľkých odpovedí už bolo príliš veľa. Z jeho iskier vznikol nekonečný lúč, ktorý do slnka neodnášal len ozvenu a hlas myšlienok, či spomienky z Veže poznania, ale aj samotného chrámu, ktorý sa začal otriasať. Doslova som mohol sledovať ako každá spomienka z tých najhlbších kútov opúšťa chrám pred mojimi očami a vznáša sa v tom svetle, ktorý sa cez Vežu

dostáva do môjho Srdca a ja bezmocne stojím a viem, že už niet cesty späť. Dýchajúc vlastný prach z fresky pocitov a útrobov chrámu sledujem ako sa všetko rozpadá. Aj posledné spomienky, ktoré rodičia vložili do základov, nesúce ich úsmev, ktorého bol môj starý neviditeľný chrám plný, aj keď bol nekonečný. V ten nekonečný a zároveň krátky moment som pochopil a pocítil veľkosť daru, ktorú ľudia volajú Láska. Hľadiac do slnka som cítil, aký je to pocit, keď rodičia nemajú čím nakrmiť hladné deti, ako ľahko je ich vlastný žiaľ zakrytý vašim keď vás vidia trpieť, ako im nedajú späť ich vlastné chyby a pýcha, keď ich vo vás vidia. Áno, to všetko je Láska a cena jej poznania v jedinom okamihu spôsobila bolesť, aká sa slovami opísať nedá. Keď som tam stál a celý sa triasol a posledný prach z chrámu zmyl moje slzy, myslel som, že sa rozpadnem na kúsky ako samotný chrám a neostane tu nič, čo by vysvetlilo, či som sa zbláznil, alebo splynul s nekonečnom. Vtedy som uvidel môj Sen, ktorý vystúpil zo Srdca. Už nebolo skryté, lebo tak ako Sen prerástlo samotný chrám, ktorý sa rozpadol na prach. A Sen sa len usmieval, akoby to celý čas vedel a žiariac všetkými farbami splynul so Srdcom v jedno – a ja som pocítil klud rozmerov dovtedy nepoznaných. V ten moment som konečne zažil a videl to, po čom som túžil. Celý môj život mi dal zmysel. Bol to pocit úplného naplnenia, cítil som, ako to svetlo napĺňa každý kúsok môjho tela. Doslova som mohol cítiť každú svoju bunku a zažiť to, čo som chcel ukázať celému svetu. Nádherné nekonečno, plné farieb, ktorého je aj tá ľudská hmľa súčasťou.

Ten pocit úľavy, keď zhodíte bremeno starého chrámu, na ktoré ste si rokmi zvykli, mi dal krídla, ale aj nohy, čo vedia stáť pevne na zemi. Pochopil som, že každý moment môjho života bol rovnako dôležitý. To, či som pri ňom trpel, alebo bol šťastný, nerozhodovalo o mojom osude, ako aj ľudia v ňom, ktorí mi pomáhali ho stavať. Či to robili s láskou alebo nenávisťou už nebolo dôležité, lebo všetci, ktorí sa na tom podieľali, tam v ten moment boli so mnou, aj živí aj mŕtvi – a stále tam bolo dosť miesta. Pochoval som so svojim chrámom aj pocit viny, či z chýb svojich alebo druhých, lebo som videl, že je zbytočný a bez nich by som tam nestál. Nemá už zmysel niekoho obviňovať.

Bol som im rovnako vďačný, lebo ma dostali tam, kde som mal byť, aby môj starý chrám, moje ego mohlo umrieť a s ním aj to, čo som si o sebe myslel, že som. Ostatní tomu tak ľahko uverili, lebo sám som bol o tom presvedčený. Až teraz, keď som umrel, mohol som sa znovu narodiť a pamätať si to, cítiť myšlienky – svoje aj druhých, rozumieť pocitom.

Pochopil som to, čo Eckhart Tolle nazýva mystická smrť, kresťanstvo príchod Krista skrze nás a to, čomu budhizmus vraví osvietenie. Zažil som bezpodmienečnú lásku a pochopil, ako našiel Ježiš v sebe silu sa obetovať, keď v každom videl to, čo rodičia vo svojom dieťati. Pretože sme všetci niekoho deťmi. Porozumel som učeniu budhizmu, ktorý nám nevraví aký chrám stavať, ani ako ho stavať, lebo na to presný návod neexistuje. Učí ako k samotnému stavaniu, a teda životu pristupovať, ako zvládať tie časti stavby, ktoré nás nebavia a spôsobujú potiaže a vysporiadať sa s nimi rovnako skúsene ako s tými, ktoré nám idú od ruky. Všetci máme rovnaký základ, ale sme aj jedineční ako kvety z toho istého stromu, ktoré sa líšia v drobných detailoch a tiež nekvitnú v ten istý moment. Zažil som pri plnom vedomí vo svojom srdci to, o čom Jeshua rozprával a o čom kázal, čo Buddha myslel tým,

keď povedal: „Keď sa budete snažiť porozumieť celému vesmíru, nepochopíte nič. Keď sa pokúsite porozumieť sebe, pochopíte celý vesmír.“

Pochopil som kto som a zažil „čo“ som, a nie len ja, ale aj všetko živé a neživé – to je na dlhé samostatné kapitoly.

Nemusíte prežiť život v kláštore a bez chýb, alebo byť svätým.

Ja som žil “obyčajný” život a podarilo sa mi to a žijem s vedomím, že nie som dôležitejší ako ktokoľvek iný. Všetci, ktorí ma poznajú vedia, že svätý rozhodne nie som a keď väčšina z nich uvidí, kto to písal, tak tomu asi neuveria a záhadné úsmevy Mony Lísy či záchvaty smiechu nebudú ojedinelé. Získal som poznanie, po ktorom som celý život túžil a pochopil veci, o ktorých som počúval, že sa pochopiť nedajú. To len preto, lebo ma neuspokojila odpoveď: „Neviem.“. Lebo som venoval veľa času tomu, čo častokrát nikomu nedávalo zmysel, iba mne a na všetko sa pýtal „Prečo?“. Áno, táto nevinná detská otázka ma sprevádzala celý život až do dnes. Odmietol som sa vzdať svojho sna, ktorý mi pomáhal, keď tam v srdci nemal kto svietiť a viesť ma, keď strašilo vo Veži.

Nehanbite sa nikdy za svoje sny! V živote robíme chyby, ale váš sen je odrazom vás a vašich vízií bez chýb a tento sen môže byť to posledné, čo vám v živote ostane.

Ako píšem na začiatku, nič nové som nedokázal. Tak, ako povedal jeden známy sochár: “Ja žiadne sochy nerobím, ony v tom kameni už sú a ja len odstránim prebytočný kameň.” Ja som na nič neprišiel, len som odstránil bariéry. Len tam, kde nič nie je, je miesto pre všetko.

Podpísal som sa pod to ako človek, aby tí, ktorí ma poznajú, vedeli, že som to písal ja. Nepísal som to z pohľadu človeka, ale z pohľadu Duše.

Je to môj pohľad a môj príbeh a nebojím sa výsmechu, ani pochvaly alebo hnevu, ktorý to môže vo vás vyvolať. Písal som to s rizikom, že to môžu zdieľať, kopírovať a prezentovať ako vlastný názor, alebo aj zničiť. Nejde mi o peniaze, slávu, ani vôbec o nič, čo by som za to mohol dostať. Ja už totiž všetko mám a našiel som to v sebe. A jediné, čo môžem spraviť je, že sa o to podelím. Ak vám to pomôže nájsť šťastie vo vás, podelte sa aj vy.

ĎAKUJEM.

Peter Magula

15.04.2018